

ko­rets Plads, hvor han havde stillet sig til Skue i Kjole og hvidt og med synlig Utaalmodighed ventede paa at kunne lade sin Røst hø­re. Han havde desuden set, hvorledes snart den ene, snart den anden nede i Kirken kiggede op til Pulpituret for at faa at vide, hvad det næste Nummer paa Programmet var, og han grebes af en Harme, der tog Magten fra ham. Den Følelse af Skyld, han havde baaret paa siden Mads Vest­rups ensomme Død, jog ham Skamrødmen op i Kinderne og lagde ham Ord paa Læben, der vakte Uro rundt om i Kirken, ikke mindst blandt Præsterne. Han talte om Kristi usynlige Tilstedeværelse og sluttete dristigt med at spørge, om der ikke var Grund til at frygte for, at Herrens Dom over Nutidens Menighedsliv vilde lyde med Ordene fra det vanhelligede Tempel:

„Er der ikke skrevet, at mit Hus skal være et Bedehus, men I have gjort det til en Røverkule.“

Da han efter at have fremsagt en Bøn vendte tilbage til sin Plads mellem Pastor Stensballe og en anden københavnsk Præst, trak den sidste uvilkaarlig sin Kjole lidt til sig, og Stensballe saae ret ud i Luften med stramme Miner.

Men nu viste Ligbæ­rerne sig. Oppe paa Pulpituret skød Sangeren Brystet frem, og et Øjeblik efter lød det med smeltende Røst ud gennem Kirkerummet:

„Faaar ... aar ... vel! Faaar ... aar ... vel!“